

ΑΝΤΟΤΕ ἐθλιβόμην βλέπων πόσον καὶ οἱ νουνεχέ-
στεροι ἄνδρες φέρονται ἀνοήτως ὅτε σκέπτονται νὰ
νυμφευθῶσι. Βασανίζουσι τὸν νοῦν των νὰ εὕρωσιν εἰς
τὴν μέλλουσιν σύντροφον αὐτῶν συμβιβαστικά προτε-
ρήματα, μυρία μικρὰ ἐξωτερικὰ πλεονεκτήματα, ἅτινα
δυσκολώτατον εἶναι νὰ εὕρῃ τις ἡνωμένα εἰς ἓν καὶ τὸ
αὐτὸ πρόσωπον, ὅσον ἄλλως καὶ ἂν ἦναι τέλειον.

Τοῦτο εἶναι τὸ ἄκρον ἄωτον παραλογισμοῦ. Καὶ τὸ
ἀποτέλεσμα ; Ὅτι οἱ βουλιμιῶντες οὗτοι τῆς τελειό-
τητος φθάνουσιν ἐν ἀγνοίᾳ των μέχρι τοῦ οὐδοῦ τοῦ
γήρατος, χωρὶς ν' ἀποφασίσωσι νὰ ἐκλέξωσι, καὶ κατ' ἀκολουθίαν
καταδικάζονται νὰ γηράσωσιν ἐν τῇ μοναξίᾳ.

Ὡσεὶ ἡ εὐμενὴς Θεία Πρόνοια νὰ μὴ ἔκαμε τὸ ἐν φύλον διὰ τὸ ἕτερον,
τὸ ἥμισυ τοῦ ἀνθρώπινου γένους διὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ ; Προφανές εἶναι
ὅτι ἐκτός τινων ἀλλοκότων ἐξαίρέσεων, ἡ εὐτυχία μόνον ἐν τῇ γάμῳ
ἔγκειται. Ἐστὲ βέβαιοι ὅτι αἱ κατ' ἐπίφασιν ἰσχυρότεραι ἀντιρρήσεις
κατὰ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, διαλύονται ἀφ' ἐαυτῶν ὅταν τὰς περάσῃ
τις ἀπὸ τὸ κόσκινον τῆς λογικῆς· καὶ πιστεύσατε ὅτι ὁ νόμιμος ἔρως εἶναι
ικανὸς νὰ θαυματουργήσῃ διασκεδάζων καὶ τὰς ἐναργεστέρας ἀντιθέσεις.

Θέλετε καὶ ἐν προσωπικὸν παράδειγμα ; Ἡμὴν ἀκριδῶς τοιοῦτος,
κατὰ τὴν νεότητά μου, οἷος σὰς συμβουλευῶ νὰ μὴ ᾔσθε. Ἡμὴν πεπροι-
κισμένος ὑπὸ ἐκτάκτου διαγνώσεως καὶ γυναικείας ὄλως εὐαισθησίας, οὐδὲν
δὲ μεγαλοποιῶ βεβαιῶν ὅτι ὁ Θωμᾶς Μπάλφρογκ ἦτο ὑπὸ τὴν ἐποψίν
ταύτην τόσο νευρικός ὅσον καὶ πᾶσα γυνή. Ἡ λεπτότης τῆς καλαι-
σθησίας μου ἦτο τοιαύτη, καὶ αἱ ἐντέλειαι ἃς ᾔθελον νὰ εὕρω εἰς τὴν μέλ-
λουσιν νὰ φέρῃ τ' ὄνομά μου ἦσαν τόσο πολλαί, ὥστε πιθανώτατον ἦτο
ὅτι οὐδέποτε θὰ εὕρισκον γυναῖκα τῆς ἀρεσκείας μου.

Ἐνὶ λόγῳ, ἦμην τόσο δύσκολος, ὥστε ἂν τι οὐρὶ ἐλάβμβανε τὸν κόπον
νὰ κατέλθῃ τοῦ παραδείσου διὰ νὰ μοὶ προσφέρῃ τὴν χεῖρά του, ἀμφί-
βολον ἂν θὰ τὴν ἐδεχόμην.

ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας λοιπὸν ἦμην βέβαιος ὅτι ἐμελλον νὰ ζήσω
καὶ ἀποθάνω ἄγαμος. Ἐξ ἐκτάκτου τύχης ὅμως μετέβην εἰς μικρὸν
ταξειδίου εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἐκεῖ δ' ἐσαγηνεύθην, ἡχημαλωτίσθην, ἐνυμ-
φεύθην τέλος, καὶ ὅλα αὐτὰ ἐντὸς δεκαπενθημερίας, ἐκείνην, ἥτις σήμερον
ὀνομαζέται κυρία Μπάλφρογκ.

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐγένετο τόσον ταχέως, ὥστε ὑπέθεσα ὅτι ἡ μνηστὴ μου κατεῖχεν ἰδιότητος ὥς δὲν ἔλαβον καιρὸν ν' ἀποκαλύψω, ἔκλεισα δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τινὰ ἐλαφρὰ ἐλαττώματα, ἅτινα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μοὶ διαφύγωσιν. Ἐμαθον μετ' οὐ πολὺ, ὥς θὰ ἴδῃτε, νὰ ἐκτιμῶ τὰς ἀτελείας τῆς κυρίας Μπάλφρογκ εἰς τὴν ἀκριβῆ αὐτῶν ἀξίαν.

Αὐτὴν ταύτην τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μας, ἐμίσθωθησαν δύο θέσεις ἐντὸς ταχυδρομικῆς ἀμάρξης, ἵνα μεταδῶμεν εἰς τὴν συνήθη ἔδραν τῶν ἐργασιῶν μου. Ἔτεροι ταξειδιῶται δὲν ὑπῆρχον, ὥστε ἡμεῖς ἐλεύθεροι ὥσπερ ἐμίσθωνον τὴν ἀμάρξαν χάριν μόνον τοῦ ταξειδίου τοῦ γάμου ἡμῶν. Ἡ γυναῖκά μου ἦτο χαριεστὰτη, μετ' ἡν ἐκ πρασίνης μετὰξῆς καπόταν τῆς καὶ τὸ ἐπανωφόρι τῆς μετ' ἡν. Τὰ ἐρυθρὰ χεῖλη τῆς διαστελλόμενα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐμειδία, ἀπεκάλυπτον διπλὴν γραμμὴν ὀδόντων δίκην ἐξαισιῶν μαργαριτῶν. Τοσαύτη ἦτο ἡ ζέσις τοῦ πάθους μου, ὥστε ἐπωφελοῦμενος τῆς μονώσεως ἡμῶν, ὅπως ἦσαν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὕα ἐν τῷ ἐπιγεῖῳ παραδείσῳ, μόλις ἐξήλθομεν τοῦ χωρίου καὶ ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ ὑποκλέψω ἐκ τῆς συντροφῆς μου γλυκὺ φίλημα, δι' ἣν βεβήλωσιν εἰ ὀφθαλμοὶ τῆς οὐδεμιᾶν ὀργῆς ἐπέδειξαν.

Ἐκ τῆς ἐπεικειᾶς ταύτης ἐνεθαβρύνθη, δι' ἣν ἡγεῖρα ἐλαφρῶς τὴν πρασίνην καπόταν τῆς ἐπὶ τοῦ λευκοῦ καὶ λεῖου μετώπου τῆς καὶ ἐτόλμησεν νὰ περάσῃ λεπτῶς τοὺς δακτύλους μου μέσα εἰς τοὺς μετὰγγρους καὶ μεταξοειδεῖς βοστρύχους τῆς κόμης τῆς, ἥτις ἐπραγματοποιοῖ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ὅ,τι ἰδανικώτερον ὠνευρεῖσθαι διὰ τὸ εἶδος τοῦτο.

— Ἀγαπητέ μου, μοὶ εἶπε τρυφερῶς ἡ κυρία Μπάλφρογκ, θὰ μοῦ χαλάσῃς τὰ μαλλιά μου.

— Ὅχι, γλυκειά μου Λαύρα, ἀπεκρίθην, παίζων πάντοτε μετ' ἡν κόμην τῆς, ἡ ἀβρὰ σου χεῖρ δὲν θὰ ἤγγιζε καλλιτεχνικώτερον ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μου τὰ μαλλιά σου, καὶ μάλιστα συλλογίζομαι νὰ ἔχω καθε βράδυ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κάμνω τὰ κατσαρά σου ταυτοχρόνως μετ' ἡν ἰδικὰ μου.

— Κύριε Μπάλφρογκ, ἐπανελάθεν ἐκείνη, σὲ παρακαλῶ ν' ἀφήσῃς ἡσυχὰ τὰ μαλλιά μου.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὠμίλησε μετ' ἀποφασιστικὸν τόνον εἰς ὃν δὲν μ' εἶχεν ἀκόμη συνειθίσει ἡ γλυκυτέρα τῶν συζύγων. Ταυτοχρόνως δὲ συνέλαθε καὶ ἐνέκλεισε τὴν χεῖρά μου εἰς μίαν ἐκ τῶν ἰδικῶν τῆς διὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ, διὰ τῆς ἐτέρας δ' ἐτακτοποίησεν ἐπιμελῶς τὰς ταινίας τῆς καπότας τῆς.

Ἐπειδὴ φύσει μ' ἀρέσει ἡ κίνησις καὶ πρέπει πάντοτε νὰ ἔχω τι εἰς χεῖρας, ἀφ' οὗ ἐστερήθην τῶν βοστρύχων τῆς προσφιλεστάτης μου, ἀνεζήτησα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τί ἠδύνατο νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ ὡς παίγιον. Ἐπὶ τοῦ καθίσματος εὐρίσκετο κομψὸν τι πανέριον ἐξ ἐκείνων εἰς τὰ ὁποῖα αἱ γυναῖκες, ταξειδεύουσαι, συνειθίζουσι νὰ θέτωσι ὀλίγας προμηθείας ἥτοι φραντζολάκια, παξιμαδάκια, κρὺς χοιρομέρι καὶ ἄλλας ζωοτροφίας, ἵνα ὑποβαστάζωσι τὸν στόμαχόν των διαρκούντος τοῦ ταξειδίου. Ἡγεῖρον λοιπὸν τὸ κάλυμμα τοῦ πανερίου καὶ διωλίσθησα τὴν χεῖρα ὑπὸ τὴν καλύπτουσαν ἐπιμελῶς τὸ περιεχόμενον ἐφημερίδα.

— Τί εἶν' αὐτό ἀγαπητή μου; ἀνέκραξα ἰδὼν ἐπιφανέντα τὸν λαί-
μὸν φιάλης.

— Μία φιάλη Kalydor, ἀπεκρίθη ἡ γυναῖκα μου, ἀρπάσσατο τὸ
πανέριον ἀπὸ τῶν χειρῶν μου διὰ νὰ τὸ ἐπαναθέσῃ ἐπὶ τοῦ καθι-
σματος.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ἠδύνατο νὰ γεννηθῇ ἐκ τῆς ἀποκρίσεως τῆς συζύ-
γου μου, καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ Kalydor ἀνέδιδεν ἰσχυρὰν ὁσμὴν οἴνου!
Ἐμελλον νὰ ἐκφράσω τοὺς φόβους μου μὴ τὸ νίψιμον αὐτὸ τῆς χαλάσῃ
τὸ δέρμα, ὅτε ἀπρόσποτον συμβεβηκός, μὰς ἠπέιλησεν ἀπροσδοκῆτως νὰ
πάθωμέν τι σθεναρότερον τῆς ἐκδάρσεως. Ὁ ἀμαξηλάτης μας, χωρὶς νὰ
προέβη, εἶχεν ἀνέλθει ἐπὶ σωροῦ χαλίκων καὶ τόσον τελείως ἀνέτρεψε
τὴν ἀμαξάν, ὥστε οἱ πόδες ἡμῶν ἦσαν εἰς τὴν θέσιν ἣν ἔπρεπε νὰ κατέ-
χωσιν αἱ κεφαλαί μας. Τί ἀπέγινε τὸ λογικόν μου κατὰ τὸ δυστύχημα
τοῦτο; Ἀδυνατῶ νὰ τὸ εἶπω, διότι ἔχει τὴν κακὴν συνήθειαν πάντοτε
νὰ μ' ἐγκαταλείπῃ καθ' ὅς στιγμὰς ἔχω τὴν μεγαλειτέραν ἀνάγκην
αὐτοῦ. Συνέβη λοιπόν, ἐν ἣ ταραχῇ ἐβυθίσθην κατὰ τὴν καταστροφὴν
ταύτην, νὰ λησμονήσω τελείως ὅτι ὑπῆρχεν ἐν τῷ κόσμῳ μία κυρία
Μπάλφρογκ. Ἡ δύσμοιρος γυνή—κοινὴ τύχη τοῦτο εἰς πολλὰς—ἐχρη-
σίμευε τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὡς ὑποπόδιον εἰς τὸν σύζυγόν της. Μετὰ τινὰς
ἀγῶνας, κατῴρθωσα νὰ ἐξέλθω τοῦ κουτίου ἐκείνου καὶ ὀρμεμψύτως ἐσυ-
γύριζον τὸν λαιμοδέτην μου, ὅτε ἤκουσα κρότον ραπίσματος καταφερ-
θέντος καθέτως ἐπὶ τοῦ ὠτός τοῦ ἀμαξηλάτου.

— Νά, βρὲ γάϊδαρε, πάρε αὐτό, ἀφ' οὗ μοῦ ἐχάλασες τὰ μουτρά
μου, χωριάτη!

Ταῦτοχρόνως δὲ δεῦτερον ράπισμα κατὰ τοῦ ἐτέρου ὠτός κατεφέρθη
τόσον ἀτυχῶς, ὥστε ἀντὶ τοῦ ὠτός προσέβηκε τὴν ῥίνα τοῦ δυστήνου
ἀνθρώπου, ἀφ' ἧς τὸ αἷμα ἀνέβλυσεν ἀφθόνως.

Ποία ἦτο ἡ αἰφνίδιος ἐκείνη ὁπτασία, ἐπιβάλλουσα τῷ ἀμαξηλάτῃ
τόσον βραρεῖαν τιμωρίαν; Ὁμολογῶ ὅτι δι' ἐμὲ ἦτο αἰνίγμα. Τὰ ραπί-
σματα κατεφέρθησαν ὑπὸ προσώπου εἰς τοῦ ὁποίου τὴν πολιὰν κεφαλὴν
διεσπείροντο που καὶ που φαίει τινες τρίχες, μὲ χρῶμα ὑπωχρον καὶ ἡ
ὁποία ἠδύνατο ν' ἀνήκῃ καὶ εἰς τὸ ὠραῖον φύλον καὶ εἰς τὸ ἄσχημον.
Ἡ φωνὴ της ἦτο σπασμένη, ὥσπερ συναγχωμένη ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῶν
ὀδόντων, τὰ δὲ γυνὰ οὐλὰ της ἦσαν ἀποτρόπαια. Ποῖον ἠδύνατο νὰ
ᾄναι τὸ τέρας αὐτό;

Παραλείπω τὴν τρομερωτέραν δι' ἐμὲ περίπτωσιν, ὅτι τὸ ὄν τοῦτο,
εἰς ὁδὴν ποτε καὶ ἂν ἦτο, ἐφόρει ἐπανωφόριον ὅμοιον πρὸς τὸ τῆς κυρίας
Μπάλφρογκ καὶ ὁμοίαν πρασίνην *καπόταν*, ἣτις λυθεῖσα ἐνεκεν τῆς
βιαιότητος τῶν χειρωνακίων της, ἐκρέματο ἐπὶ τῶν ὤμων της. Ἐν τῷ
τρόμῳ μου καὶ τῇ πνευματικῇ συγχύσει μου, ἐφανταζόμην ὅτι κάποιος
διάβολος εἶχεν εἰσχωρήσει ἐντὸς τῶν ἐνδυμάτων τῆς γυναικὸς μου καὶ
ἀντικαταστήσει αὐτήν. Καὶ ἡ ἰδέα αὕτη ἐλάμβανε τοσοῦτο μάλλον
ὑπόστασιν ὅσον ἡ κυρία Μπάλφρογκ εἶχεν ἐξαφανισθῇ χωρὶς νὰ μείνῃ
οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἔχνος τῆς λατρευτῆς ἐκείνης γυναικὸς.

— Ἐμπρός, κύριε, τρέχα νὰ βοηθήσῃς αὐτὸν τὸν ἀλιτήριον νὰ σηκώσῃ τὸ ἀμάξι του, μὲ εἶπεν ἡ ὀπτασία.

Ἐπειτὰ, ἰδοῦσα τρεῖς χωρικούς, οἵτινες ἴσταντο εἰς τινὰ ἀπόστασιν, ἤρεμοι θεαταὶ τῆς σκηνῆς ταύτης :

— Ἐ ! λοιπόν, ἐσεῖς αὐτοῦ, τί κάθεσθε ἔτσι ὅσ' ἂν παλούκια ἀφ' οὗ βλέπετε μίαν γυναῖκα εἰς τέτοιαν στενοχώριαν ;

Οἱ χωρικοί, ἀντὶ νὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν, ὡς ἀνέμενον, προσέδραμον ἐν σπουδῇ καὶ ἤρχισαν νὰ ἐγείρωσι τὴν ἀμαξάν. Ἀνεμίχθην καὶ ἐγὼ ἐπίσης παρὰ τὴν ὀλίγην δύναμίν μου καὶ τὴν σμικρότητα τοῦ ἀναστήματος μου· ἐπὶ τέλους ὁ ἀμαξηλάτης ἠκολούθησε τὸ παράδειγμά μου, ἂν καὶ ἐκ τῆς ῥινός του ἔρρεεν ἀκόμη αἷμα ἄφθονον, φοβούμενος ἴσως μὴ πως τρίτον βράπισμα τοῦ συντρίψῃ τὸ κρανίον. Καὶ ὅμως, ὅσον καὶ ἐλεεινὸς ἂν ἦτο ὁ ἀτυχὴς νέος, μ' ἐκύτταζε μὲ τόσῃ συμπάθειαν, ὥσῃ ἡ θέσις μου νὰ ἦτο χειροτέρα ἀκόμη τῆς ἰδικῆς του. Νομίζων δὲ ὅτι ὠνεيرهύομην ἔξυπνος, ἐκαραδόκουν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν οἱ τροχοὶ ἤθελον ἀποκαταστῇ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ νὰ θέσω ἐν τῷ μεταξύ δύο δακτύλους τῆς ἀριστερᾶς χειρός· ὁ πόνος ἀναντιρρήτως ἤθελε μ' ἐξεγείρει. . .

— Ἐ ! τί κάμνομεν λοιπόν, ἀφ' οὗ ὅλα ἐδιωρθώθησαν ; ἠρώτησεν ὀπίσθεν ἐμοῦ φωνὴ μεστὴ γλυκύτητος. Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν βοήθειάν σας, φίλοι μου... Πῶς ἴδρωσες, κύριε Μπάλφρογκ, ἄφες με νὰ σπογγίσω τὸ πρόσωπόν σου... Μὴ λυπηῖσαι καὶ τόσον δι' αὐτὸ τὸ συμβάν, ἀμαξά· εἴμεθα πολὺ εὐτυχεῖς ποῦ δὲν ἐσπάσαμεν τὴν μύτην μας.

— Φαίνεται ὅτι ἡ δική μου δὲν λογαριάζεται διόλου, ἐμυρμουρίσεν ὁ ἀμαξηλάτης τρίβων τὸ οὖς καὶ ψαύων τὴν ῥινὰ του διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἴστατο ἀκόμη ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ὡς τὴν πίστιν μου, προσέθετο, θαρρῶ πῶς αὕτη ἡ γυναῖκα εἶνε μάγισσα.

Ὁ ἀγανώστης δὲν θὰ τὸ πιστεύσῃ, καὶ ἐν τούτοις εἶναι ἡ ἀκριβεστάτη ἀλήθεια. Ἡ σύζυγός μου ἴστατο ὀρθία, παρὰ πλεῖρας ἐμοῦ, μὲ τοὺς ὠραίους ἐβενοειδεῖς βοστρύχους τῆς καὶ μὲ τοὺς μαργαριταρώδεις ὀδόντας τῆς μεταξύ ῥοδοχρόων χειλέων, ἔτι δὲ μὲ τὸ οὐράνιον μειδιᾶμά της. Ἀναμφιβόλως εἶχε κατορθώσει ν' ἀναλάβῃ ἀπὸ τοῦ τέρατος τὸ ἐπανωφόριόν της καὶ τὴν καπὸταν της, καὶ ἦτο πραγματικῶς ἀπὸ ποδῶν μέχρι κεφαλῆς, ἡ ἀγαπητὴ σύζυγός ἦν εἶχον εἰς τὸ πλευρόν μου κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀνατροπῆς. Πῶς εἶχεν ἐξαφανισθῇ ; Ὑπὸ τίνος εἶχεν ἀντικατασταθῇ ; Ἀπὸ πότε εἶχεν ἐπανέλθῃ ; Αὐτὰ ἦσαν πολὺ σκοτεινὰ προβλήματα, ὥστε ὁ καυόμενος ὁ μυελός μου ἠδυνάτει νὰ τὰ λύσῃ. Ἡ γυναῖκά μου ἦτο ἐκεῖ, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μόνον ἦτο θετικόν. Τὸ μόνον ὅπερ μοὶ ἀπέμενεν ἦτο ν' ἀνέλθω πάλιν μαζί της εἰς τὴν ἀμαξάν καὶ νὰ ἐξακολουθήσω νὰ ἤμαι συνοδοιπὸρος τῆς ὅχι μόνον καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅλον τὸν βίον μου.

Ἐν ᾧ ὁ ἀμαξηλάτης ἔκλειε μετὰ τὴν εἰσοδὸν μας ἐν τῇ ἀμαξῇ τὴν θύραν, τὸν ἤκουσα νὰ φωνάζῃ εἰς τοὺς τρεῖς χωρικούς :

— Θαρρεῖτε πῶς εἶναι εὐκόλον νὰ ἦναι κάποις κλεισμένος μὲ μίαν τίγριν ;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀποβλέπῃ τὴν θέσιν μου. Ἐν

τούτοις, ὅσον ἄλογος καὶ ἂν ἦτο, ὁ ἐνθουσιασμός μου πολλοὺ ἀπείχε νὰ
 ἦναι ὁ αὐτὸς ὅσον ὅτε διὰ πρώτην φοράν ἀπεκάλεσα ἰδικήν μου τὴν κυρίαν
 Μπάλφοργκ. Ἦτο ἡ γλυκυτέρα τῶν γυναικῶν, ὁ ἄγγελος τῆς συζυ-
 γικῆς εὐτυχίας· ἀλλ' ἐφροβούμην μὴ ἐν τῷ μέσῳ ἐρωτικῆς παραφορᾶς ἡ
 κεφαλὴ τοῦ ἀγγέλου ὑποκατασταθῇ ὑπὸ κεφαλῆς φάσματος. Ἀκουσίως
 ἀνεμνήσθην τοῦ μύθου ἐκείνου καθ' ὃν νηρηΐς τις παρρουσιάζεται ὅτε μὲν
 ὑπὸ μορφὴν ὠραίας γυναικός, ὅτε δὲ ὑπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ εἰδεχτοῦς
 τέρατος· καὶ θεωροῦν τὴν κυρίαν Μπάλφοργκ ἀναμένων καμμίαν φρι-
 κώδη μεταμόρφωσιν.

Διὰ τὴν ἀνὰ διασκέδασον τὸ πνεῦμά μου ἀπὸ τῆς φρικώδους ταύτης σκέ-
ψεως, ἔλαβον τὴν καλύπτουσαν τὰς προμηθεΐας ἐφημερίδα, ἐφ' ἧς ἡ
φιάλη τοῦ Kalydor, θραυσθεῖσα, εἶχε καταλίπει οὐχὶ ἀμφίβοला ἔχνη
τοῦ περιεχομένου ὕγρου. Ἡ ἐφημερίς αὕτη ἦτο δύο ἢ τριῶν ἐτῶν χρονο-
λογίας, ἐν τοῦτοις ἀνεκάλυψα, ἐν ᾧ τὴν διέτρεχον, ἄρθρον τι πολὺστη-
λον, ὅπερ παρὰδόξως ἐπέσυρε τὴν προσοχήν μου.

Ἦτο δίκη τις, καὶ ἐπρόκειτο περὶ ὑποσχέσεως γάρμου, οὗτινος ἐξήτουν τὴν ἀκυρότητα. Εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπιθεβωιωτικῶν ἀποδείξεων καὶ ἄλλων ἐγγράφων, εὗρισκον διάπυρα ἀποσπάσματα ἐρωτικῆς ἀλληλογραφίας. Ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα κόρη εἶχεν αὐτοπροσώπως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἵνα δείξῃ εἰς τοὺς δικαστὰς ὅποια ἦτο ἡ ἀχαριστία τοῦ ἐραστοῦ τῆς, λαμβανομένην ὑπ' ὅσιν τῶν ἐρωτικῶν ἀποδείξεων ἃς παρ' αὐτῆς εἶχε λαβεῖ ἐκεῖνος· περαίνουσα δ' ἐξήτει ἀποζημιώσιν διὰ τὴν γενομένην βλάβην, ἣν ὁ ἐναγόμενος προσέτιμα νὰ καταβάλλῃ παρὰ ν' ἀνένοχηται, καθ' ὅλον τὸν βίον του, τὸν φρικαλέον χαρακτῆρα τῆς ἐναγοῦσης. Μόλις ἀνέγνωσα τὸ ὄνομα τῆς τελευταίας ταύτης καὶ τρομερὰ ὑποψία διήλθε τοῦ νοῦ μου.

— Κυρία, εἶπον θέσας τὴν ἡμερῖδα ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κυρίας
Μπάλφουρκ — καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην θὰ εἶχον τρομερὸν ὄψος, —
κυρία, ἐπανέλαθον μὲ συνεσφιγμένους ὀδόντας, σὺ ἦσο ἡ ἐνάγουσα εἰς
αὐτὴν τὴν οἰκίαν;

— Πῶς, ἀγαπητέ μου Μπαλφρογκ, ἀλλ' ἐνόμιζα ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἐγνώριζεν αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Φρίκη! φρίκη! άνέκραξα καταπίπτων ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τῆς ἀμάξης.

Καὶ ἀφ' οὗ ἐκάλυψα τὸ πρόσωπόν μου μετὰ τὰς δύο χεῖράς μου ἥρχισα
 νὰ στεναχῶ ὥσπερ ἔμελλον ν' ἀποδώσω τὴν ὑστάτην πνοήν. Ἐγὼ ὁ λε-
 πτότερος καὶ δυσκολώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἐγὼ τοῦ ὁποίου ἡ
 σύζυγος ἔπρεπε νὰ ᾔτο τὸ ἰδανικώτερον καὶ τὸ ἐντελέστερον τῶν συζύγων,
 ἐγὼ ὅστις ἤθελα νὰ μεθυσθῶ ἐκ τῆς ἀπαστραπτούσης δροσού τοῦ κάλυκος
 ἐκείνου τὸν ὁποῖον ὀνομάζουσι καρδίαν παρθένου! "Ὅλα τότε ἐνεθυμήθην,
 καὶ τοὺς ἱεθενοσιδεῖς βοστρούχους, καὶ τοὺς μαργαριταρώδεις ὀδόντας καὶ
 τὸ Kalydor, καὶ τὴν ῥίνα τοῦ ἀμαξηλάτου καὶ τὰ τρυφερά ἐρωτικά της
 μυστικά τὰ ὁποῖα μετέβη νὰ διαφημισθῇ ἀνέτως ἐνώπιον τῶν δικαστῶν,
 τῶν ἐνόρκων καὶ χιλιῶδων ἀκρατῶν. Οἱ στεναγμοὶ μου ἐδιπλασιάσθησαν.

— Κύριε Μπάλφρογκ! μέ εἶπεν ἡ σύζυγός μου.

Καί ἐπειδὴ ἐσιώπων, ἔλαβεν ἐπιχαρίτως τὰς χεῖράς μου ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της καὶ μ' ἐκύτταξε καλὰ κατὰ πρόσωπον.

— Κύριε Μπάλφρογκ, ἐξηκολούθησε μετὰ γλυκύτητος, ἀλλ' ἐν τούτοις μέ ὅλην τὴν εὐερέθιστον ἀποφασιστικότητά της, ἄφες με ν' ἀποδιώξω τὸ νέφος αὐτὸ ἀπὸ τοῦ πνεύματός σου καὶ νὰ σοὶ ἀποδείξω, ὅτι συμφέρον σου εἶναι νὰ ἦσαι καλὸς σύζυγος, ὅπως καὶ ἐγὼ σκοπεύω νὰ ἦμαι διὰ σέ καλὴ σύζυγος. Ἀνεκάλυψες εἰς τὴν γυναῖκά σου ἐλαφρὰς τινὰς ἀτελείας. Ἔστω. Ἀλλὰ τί ἡλπιζες λοιπόν; Αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι ἄγγελοι· ἂν ἦσαν τοιαῦται, μόνον εἰς τὸν οὐρανὸν θὰ ὑπανδρεύοντο, ἢ τοῦλάχιστον θὰ ἐδείκνυντο δυσκολώτεροι εἰς τὴν ἐκλογὴν των.

— Διατί λοιπόν τότε νὰ κρύψης αὐτάς τὰς ἀτελείας; εἶπον ἐγὼ σπαρμωδικῶς.

— ὦ! τί ἀπλοϊκὸς ἀνθρωπάκος ποῦ εἶσαι, καυμένη, ἀπεκρίθη ἐκείνη τύπτουσά με ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς παρειᾶς. Ποῦ ποτὲ εἶδες ὅτι μία γυναῖκα ἀποκαλύπτει τὰ ἐλαττώματά της πρὸ τοῦ γάμου; Ἐύρεις πῶς εἶσαι πολὺ ἀστεῖος;

— Μὰ αὐτὴ ἡ δίκη; ἐμουρμούρισα.

— Ἔ! λοιπόν, τί ἀτιμωτικὸν ἔχει δι' ἐμέ; Ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μπάλφρογκ, εἶναι δυνατόν νὰ κρίνης αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ὑπὸ τὸσον ἐσφαλμένην ἔποψιν; Σοὶ ὁμολογῶ ὅτι δὲν τὸ ἐπερίμενα ἐκ μέρους σου. Πῶς; Μὲ κατηγορεῖς ἐπειδὴ ὑπερήσπισα ἐμαυτὴν μὲ θριαμβευτικὸν τρόπον κατὰ τῆς συκοφαντίας, καὶ ἐξηνάγκασα τὸ δικαστήριον νὰ ἐκδικήσῃ τὴν γενομένην προσβολὴν εἰς τὴν τιμὴν μου.

— Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησα ἐγὼ ὑποχωρήσας ὀλίγον, ἐκ φόβου μὴ τόσαι ἀντιρρήσεις ἐξοργίσωσι τὸ ἀγαπητόν μου ἡμῖς, ἀλλ', ἀγαπητὴ μου φίλη, δὲν θὰ ἦτο ἀξιοπρεπέστερον νὰ σιωπήσῃς καὶ νὰ περιφρονήσῃς ἐκείνον τὸν ἄνθρωπον;

— Ὁραὶ κρίσις, κύριε Μπάλφρογκ, εἶπεν εἰρωνικῶς ἡ σύζυγός μου. Καὶ ἂν ἐφερόμην ἔτσι, δὲν μοὶ λέγεις, σέ παρκαλῶ, ποῦ θὰ εὕρισκοντο αἱ πέντε χιλιάδες δολλάρια μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἐφοδιάσῃς τῶρα τὸ κατὰστημά σου;

— Εἰς τὴν τιμὴν σου, κυρία Μπάλφρογκ, ἠρώτησα ἐγὼ ἀσθμαίνων ὥσπερ ἡ ζωὴ μου ἐκρέματο ἀπὸ τῶν χειλέων της, μήπως κάμνεις λάθος; Πέντε χιλιάδες δολλάρια εἶπες;

— Μὰ τ' ὄνομά μου καὶ μὰ τὴν τιμὴν μου, ἀπεκρίθη ἐκείνη, τὸ δικαστήριον μοὶ ἐπεδίκασε τόσον τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῆς παρουσίας τοῦ ἀχρείου ἐκείνου, καὶ ἐφύλαξα ὅλα αὐτὰ διὰ τὸν ἀγαπητόν μου Μπάλφρογκ.

— Τότε, ἀγαπητὴ μου γυναικοῦλα, ἀνέκραξα ἐγὼ ἐν παρξυσμῷ χαρᾶς, ἄφες με νὰ σέ σφίξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου! ἡ εἰρήνη τοῦ οἴκου μας ἐξησφαλίσθη τοῦ λοιποῦ καὶ λησμονῶ τὰς ἀτελείας σου, ἀφ' οὗ ἀπέφερον τόσον ὥραϊον ἀποτέλεσμα. Ἔτι πλέον, χαίρω τῶρα διὰ τὴν ἀδικίαν ἡ ὁποία ἔγινε πρόξενος τῆς εὐλογημένης ἐκείνης δίκης. ὦ! τί εὐτυχὴς Μπάλφρογκ ποῦ εἶμαι!

ΤΣΑΚΙΝΗΣ